

Scénář k rozhlasové reportáži

Miloslava Smolařová

Příběh zpracovali Vanda Vyleťalová, Ella Macková a Lukáš Vido ze ZŠ Univerzum.

1 .vstup, Vanda - Miloslava Smolařová se narodila 18. února 1951. Jako malá žila v Chebu. Stala se učitelkou a později založila základní školu Univerzum. V roce 1983 jela Miloslava s rodiči na výlet do Německa. V Československu byl nedostatek zboží, například oblečení. Bylo tedy běžné, že si lidé potají dováželi věci ze zahraničí. Jenže převážení zboží bylo v té době zakázáno.

22:53 „zvlášť když jsem měla Matěje malýho, tak v tom východním Německu byly takový botičky a můj tatínek byl strašně, jako takový přísný, vůbec by mi to nedovolil. A my jsme tam vždy s maminkou chodili a řekli bychom tátovi, že jdeme jenom tam koupit nějaký potraviny a to se v malým mohlo.“ 23:15

2. vstup, Vanda - Botičky koupily schovali do tatínkovy bundy a vydali se na cestu domů. Na hranicích je ale zastavili celníci.

23:33 „A teď teda táta chtěl tu bundu, ale my jsme mu ji nechtěly dát, protože jsem věděla že když mu ji dám a on si ji obleče, že z toho vypadnou ty boty, takže jsem se tam s ním říkala. Říkám: „Vždyť ne je teplo!“ „Ne vždyť je strašná zima! Dej mi tu bundu! No ale táta mi to vyrval žejo. A teď teda tam do toho strčil tu ruku no a vypadly jedny botičky, strčil druhou ruku a vypadla bundička.“ 24:09

3. vstup, Vanda – V normálních případech, se převážené věci sebraly a zavařilo to na dalších problémech.

„A teď ale, to bylo takový že já jsem se tam rozbřečela, teď táta se strašně rozčílil. Tam to vypadalo že nás zabije na těch hranicích a ty celníci byli teda, to jsme měli strašně velký štěstí, že tam viděli uřvanou mladou pani, která teda tam opravdu no a tatínek ten to nehrál, opravdu běsnil: „Jste mi řekly, že to nebudete kupovat takovýdle kraviny, zavřou nás tady!“ Tak jako teda sice ty boty nám sebrali, všechno nám sebrali, ale nechali nás jet. Jakože jsme z toho neměli další teda polízanici.“ 24:44

4. vstup, Vanda - Pro nás v této době je důležité si vážit všeho co teď máme a pamatovat, že to tak vždycky nebylo. Na závěr máme pár slov od paní Smolařové, které bychom chtěli všem vzkázat.

1:02:54 „ Život je boj, ale krásný boj a že teda stojí za to začínat stále znovu a s chutí a s radostí a vám bych přála abyste strašně dobře rozhodli abyste vždycky překonávali překážky, protože nikdy nic není definitivní, protože jde vždycky od znova a dobře a život za to stojí.“ 1:03:22